

LAZARILLA.

Sangspil i 1 Akt af Ad. Recke.

Musiken af R. Bay.

(1853 Det kgl. Theater.)

Allegro moderato.

Pardican.

I. *mf*

1. Naar Maanens Straa - ler for søl-ver Sta - den, naar Stjernen
 2. Men hvad man hø - rer og ser af hen - de, er mer end
 3. Nu ly - der Stem - men, først dæmpet stil - le, og nyn-ner
 4. Og saa til Løn for de Søl-ver to - ner nu Gul-det

funk - ler, og alt er tyst, da samler Fol - ket sig hist i Ga - den at lyt - te
 nok til at daa-re En. En Vækst saa yp - pig, som no-gen Kvin - de, en Stemme
 næ - stens in Me-lo di, saa frygtsom bæ - ven-de, som den vil - de os skjule
 strøm-mer til hen-de ind. Pi - sto-ler, Pja - stre, ja selv Du blo - ner; det of - res

til La - za - ril - lás Røst. Der kommer Sto - re, der kommer Smaa; thi al - le
 klang fuld og klok-ke - ren; den hæ-vet er o - ver al Kri - tik! og Fo - den-
 Kraf - ten, som bor der - i. Mens narthun hæ - ver sin Engle - røst, den bru-ser
 Alt med be-gej - strete Sind. Dog to - ner end, før man skiller ad, Gi - tar-rens

ritard. *a tempo*

kan hen-des Sang for staa! man spændt den føl - ger, men Sløret døl - ger det Aa-syn, som endnu Inger
 o den er mag - ni - fique! naar frem hun svæ-ver, hvert Hjerte bæ - ver, Forventning flammer i Alles
 frem fra det ri - ge Bryst. Nu holdt hun in - de, den Sanggud in - de; men Folket jub - ler i sa - lig
 Klang til et Af-skeds kvad. Sin Tak hun bringer, mens Brava klin - ger med Genklang gen - nem den hele

saa, man spændt den føl - ger, men Sløret døl - ger det Aa - syn, som end - nu In - gen
 Blik, naar frem hun svæ - ver, hvert Hjerte bæ - ver, For - vent - ning flan - mer i Al - les
 Lyst, nu holdt hun in - de, den Sanggud in - de; men Fol - ket jub - ler i sa - lig
 Stad, sin Tak hun brin - ger, mens Brava klin - ger med Gen - klang gen - nem den he - le

saa. Blik. *f* Lyst. Stad.

1. 2. 3. 4.

Moderato.

II. *f* *tr* *tr* *Perdican.* *p* 1. I

mor-ges han mig kaldte
Gou-ver-neu-ren har be-
det maa-ske jeg kla-re

til sig op,
falt,
kan,

vi
i

tog mig til -
Da-men nok skal
hvad der saa end

si - de,
hen - te.
ske - te.

og
Jeg
Jeg

sag-de hef - tig:
nys har ar - ran
trodser baa - de

„Hør jeg vil
ge - ret Alt
Ild og Vand

end-nu i - af - ten
med fi - re, fem Be
og he - le Fol.kets

vi - de:
tjen - te,
Vre - de.

hvem
hun
Men

den-ne Da-me er, hvis
fø - res bort og sæt - tes
for-drerde Mu-sik, lad

Ry
fast,
gaa!

for -
og
de

tum-let har den he - le
Mængdensplittes ad i
og - saa ger-ne den kan

By.
Hast!
faa.

Brug
Jeg
I

Vold og Magt! vær snu og
har en lil - le Tan-ke
Ø - re - ne den fal - de

snild!
om,
maa,

jeg
Be-
med

cresc.

ken-der Jer, Hr. A - qua
fa - lin - gen fra Kon-gen
Stokken skal jeg Tak-ten

zill!“
kom.
slaa.

2. Som
3. Ja,

Andante.

Velasques.

III.

1. O det him-mel-ske
Læ-ben jeg
Ro er for-

Syn har mig ramt som et Lyn; jeg blev staa - en - de
saa, hvor et Smi - le - baand laa, for tal - te om
spildt, Blo - det rul - ler saa vildt, som om Tan - ker - ne

ved hen - des Si - de. Hen - des Søvn var saa
Drøm - me saa mil - de. Jeg var nag - let som
spræn - ge det vil de. Det vil vol - de min

sød, hen - des Kind var saa rød, hen - des Ar - me saa
fast, men jeg flyg - ted i Hast, ja jeg flyg - ted før
Død, hvis ej Læn - ken jeg brød, jeg maa flyg - te før

blæn - den - de hvi - de. det var for sil - de. det er for sil - de. de. de. de.

1. 2. 3.
2. Og om
3. Ak, min